RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)
17. december 1997 *

I sag T-121/95,

European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), Zürich (Schweiz), først ved advokaterne Dominique Voillemot og Hubert de Broca, derefter ved advokaterne Voillemot og Olivier Prost, Paris, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Yves Crétien og Antonio Tanca, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og George M. Berrisch, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

intervenient,

* Processprog: engelsk.

angående en påstand om annullation af artikel 1 i Rådets forordning (EF) nr. 477/95 af 16. januar 1995 om ændring af de endelige antidumpingforanstaltninger gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Sovjetunionen og om bortfald af antidumpingforanstaltningerne gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Tjekkoslovakiet (EFT L 49, s. 1),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke og M. Jaeger,

justitssekretær: ekspeditionssekretær B. Pastor,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 28. maj 1997,

afsagt følgende

Dom

Sagens faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren, European Fertilizer Manufacturers Association (herefter »EFMA«), der er opstået efter en sammenlægning af flere sammenslutninger, herunder CMC-Engrais (EF-udvalget under industrien til fremstilling af kvælstof- og fosfatgødning), er en erhvervssammenslutning, som er oprettet i henhold til schweizisk ret, og som varetager de fælles og generelle interesser hos sine medlemmer, der fremstiller gødningsstoffer.

2 Efter en klage indgivet af CMC-Engrais i juli 1986 meddelte Kommissionen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, at den ville indlede en antidumpingprocedure vedrørende indførslen af urinstof til Fællesskabet fra Tjekkoslovakiet, Den Tyske Demokratiske Republik, Kuwait, Libyen, Saudi-Arabien, Sovjetunionen, Trinidad og Tobago og Jugoslavien samt indlede en undersøgelse (EFT 1986 C 254, s. 3) i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 2176/84 af 23. juli 1984 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 201, s. 1).

3 Proceduren førte til vedtagelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 3339/87 af 4. november 1987 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af urinstof med oprindelse i Libyen og Saudi-Arabien og om godtagelse af tilsagn i forbindelse med importen af urinstof med oprindelse i Den Tyske Demokratiske Republik, Jugoslavien, Kuwait, Sovjetunionen, Tjekkoslovakiet og Trinidad og Tobago samt om afslutning af de pågældende undersøgelser (EFT L 317, s. 1). De tilsagn, der blev godkendt ved nævnte forordning, blev bekræftet ved Kommissionens afgørelse 89/143/EØF af 21. februar 1989 (EFT L 52, s. 37).

4 Ved skrivelse af 29. oktober 1992 indgav sagsøgeren anmodning om fornyet delvis undersøgelse af de ovennævnte tilsagn vedrørende det tidligere Tjekkoslovakiet og det tidligere Sovjetunionen.

5 Kommissionen modtog oplysninger om indførsel til Fællesskabet af urinstof fra det tidligere Tjekkoslovakiet og det tidligere Sovjetunionen, og fandt, henset til de heraf udledte konklusioner, at den havde tilstrækkelige beviser på sådanne ændrede omstændigheder, at indledning af en procedure til fornyet undersøgelse af de ovennævnte tilsagn var berettiget. Kommissionen indledte derfor en undersøgelse efter artikel 14 i Rådets forordning (EØF) nr. 2423/88 af 11. juli 1988 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af

Det Europæiske Økonomiske Fællesskab (EFT L 209, s. 1, herefter »grundforordningen«), vedrørende Den Tjekkiske Republik, Den Slovakiske Republik, republikkerne Hviderusland, Georgien, Tadjikistan og Uzbekistan, Den Russiske Føderation samt Ukraine (EFT 1993 C 87, s. 7).

6 Da proceduren om fornyet undersøgelse endnu ikke var afsluttet ved foranstaltningens udløb, besluttede Kommissionen i medfør af grundforordningens artikel 15, stk. 4, at foranstaltningerne vedrørende urinstof fra det tidligere Tjekkoslovakiet og det tidligere Sovjetunionen skulle forblive i kraft i afventning af den fornyede undersøgelses udfald (EFT 1994 C 47, s. 3).

7 Dumpingundersøgelsen omfattede perioden fra den 1. januar 1990 til den 31. december 1992 (herefter »undersøgelsesperioden«).

8 Med henblik på at fastsætte den normale værdi af urinstof fremstillet i det tidligere Sovjetunionen (i Rusland og i Ukraine) foreslog sagsøgeren Australien som referenceland i medfør af grundforordningens artikel 2, stk. 5, litra a), nr. i). Imidlertid modsatte European Fertilizer Importers Association (herefter »EFIA«), som deltog i undersøgelsen, sig anvendelsen af et referenceland og foreslog at anvende de reelle omkostninger, der var fastslået i det land, som var berørt af proceduren. På et senere tidspunkt i proceduren gjorde EFIA tillige gældende, at Canada var det mest hensigtsmæssige referenceland.

9 Efter at Kommissionen havde valgt Australien som foreløbigt referenceland, fandt den, at det ikke var det mest hensigtsmæssige, navnlig på grund af landets isolation på verdensmarkederne samt på grund af prisniveauet på hjemmemarkedet, der lå over det niveau, der var gældende i Europa. Den Slovakiske Republik (herefter »Slovakiet«), der allerede var genstand for en undersøgelse, kom derfor i betragtning og blev herefter valgt som referenceland.

10 Den 10. maj 1994 tilstillede Kommissionen sagsøgeren samt alle de berørte parter det informationsbrev, hvorved den fremlagde sine konklusioner af undersøgelsen samt de faktiske omstændigheder og væsentlige overvejelser, på grundlag af hvilke den påtænkte at anbefale vedtagelse af endelige foranstaltninger. I brevet fremlagde Kommissionen forklaringer vedrørende valget af Slovakiet som referenceland i stedet for Australien og Canada, beregningen af den normale værdi (i Slovakiet), sammenligningen mellem den normale værdi (ab fabrik fra Slovakiet) og eksportpriserne (fra landegrænserne fra Rusland og Ukraine) og endelig ansættelsen af skaden. Den forklarede bl.a., hvorfor det forekom den rigtigt at fastsætte en fortjenstmargen for EF-producenterne på 5% og foretage en justering på 10% af prisen på urinstof fra Rusland for at beregne niveauet for den påtænkte told. Hvad angår justeringen på 10% udtalte den især, at det forhold, at russisk urinstof havde tendens til at forringes under transporten, og det forhold, at importørerne af russisk urinstof ikke altid var i stand til at tilbyde en forsyningssikkerhed svarende til den, som EF-producenterne kunne tilbyde, indebar en prisforskel mellem urinstof fra Rusland og urinstof fra Fællesskabet.

11 Ved skrivelse af 17. maj 1994 anmodede sagsøgeren Kommissionen om at blive informeret om de oplysninger, der var indhentet under undersøgelsen vedrørende justeringen på 10%, som var foretaget på grundlag af kvalitetsforskellen mellem urinstof fra det tidligere Sovjetunionen og det urinstof, der fremstilles i Fællesskabet.

12 Den 18. maj 1994 svarede Kommissionen ved telefax, at den pågældende justering var et middelskøn foretaget på grundlag af oplysninger indhentet hos forskellige importører, handlende og distributører, som alle var involverede i handelen med urinstof fra Rusland og fra Fællesskabet.

13 Ved skrivelse af 30. maj 1994 fremsatte sagsøgeren bemærkninger til Kommissionen vedrørende informationsbrevet. Sagsøgeren udbad sig tillige yderligere oplysninger og gjorde herved gældende, at informationsbrevet var ufuldstændigt i relation til dumpingspørgsmålet.

14 Kommissionen gav sagsøgeren visse yderligere oplysninger ved skrivelse af 10. juni 1994.

15 Repræsentanter fra sagsøgeren og fra Kommissionens tjenestegrene afholdt møde den 18. juli 1994 for at drøfte de forskellige konklusioner og bemærkninger, og herefter fremsatte sagsøgeren yderligere bemærkninger over for Kommissionen ved skrivelser af 28. juli, 9. august, 21. og 26. september samt 3. oktober 1994.

16 Efter et nyt møde i oktober 1994 fremsatte sagsøgeren ved skrivelse af 26. oktober 1994 endelige bemærkninger vedrørende bl.a. sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen, justeringen på 10% og fortjenstmargenen på 5%.

17 Den 16. januar 1995 udstedte Rådet forordning (EF) nr. 477/95 om ændring af de endelige antidumpingforanstaltninger gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Sovjetunionen og om bortfald af antidumpingforanstaltningerne gældende for indførslen til Fællesskabet af urinstof med oprindelse i det tidligere Tjekkoslovakiet (EFT L 49, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Forordningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 4. marts 1995.

18 Da tærsklen for afhjælpning af skaden lå under den for Rusland fastsatte dumpingmargen, blev den endelige antidumpingtold fastsat til niveauet for tærsklen for afhjælpning af skaden i medfør af grundforordningens artikel 13, stk. 3.

19 Den anfægtede forordnings artikel 1 bestemmer følgende:

»1. Der indføres en endelig antidumpingtold på indførslen af urinstof henhørende under KN-kode 3102 10 10 og 3102 10 90 og med oprindelse i Den Russiske Føderation.

2. Tolden fastsættes til forskellen mellem 115 ECU pr. ton og nettoprisen, frit Fællesskabets grænse, ufortoldet, hvis sidstnævnte pris er den laveste.

3. Medmindre andet er fastsat, finder gældende bestemmelser for told anvendelse.«

Retsforhandlinger

20 Under disse omstændigheder har sagsøgeren ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. maj 1995 anlagt nærværende sag.

21 Ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 23. oktober 1995 fremsatte Kommissionen begæring om at måtte indtræde i sagen til støtte for Rådets påstande.

22 Ved kendelse af 21. november 1995 har formanden for Rettens Fjerde Udvidede Afdeling taget begæringen til følge.

23 Ved skrivelse af 2. oktober 1996 indgav sagsøgeren til Retten begæring om tilladelse til, at selskabets mundtlige indlæg afgives på fransk.

24 Denne begæring blev forkastet ved Rettens (Fjerde Udvidede Afdeling) kendelse af 24. januar 1997 (sag T-121/95, EFMA mod Rådet, Sml. II, s. 87).

25 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisoptagelse. Parterne har imidlertid fået tilstillet visse spørgsmål og anmodninger om fremlæggelse af dokumenter.

26 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 17. april 1997 samt ved skrivelser af 30. april 1997 har sagsøgeren samt henholdsvis Rådet og Kommissionen besvaret disse spørgsmål og fremlagt visse dokumenter.

27 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under det offentlige retsmøde, som blev afholdt den 28. maj 1995.

Parternes påstande

28 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordnings artikel 1 annulleres.

— Det bestemmes, at den ved forordningen pålagte antidumpingtold opretholdes, indtil de kompetente institutioner har truffet de strengere foranstaltninger, som er nødvendige for at opfylde den af sagsøgeren krævede dom.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

29 Sagsøgte, Rådet, har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes til at betale sagens omkostninger.

30 Kommissionen har som intervenient nedlagt følgende påstand:

— Sagsøgte frifindes.

Annullationspåstanden

31 Til støtte for påstanden om annullation af den anfægtede forordnings artikel 1 har sagsøgeren påberåbt sig tre anbringender. Det første anbringende er reelt, at der foreligger en tilsidesættelse af grundforordningen i og med, at Slovakiet er blevet valgt som referenceland. Til støtte for det andet anbringende påberåber sagsøgeren sig dels en tilsidesættelse af grundforordningen, idet den normale værdi og eksportpriserne er blevet sammenlignet på to forskellige niveauer, konkret ab fabrik og ved landegrænsen, dels en tilsidesættelse af begrundelsespligten, idet den anfægtede forordning ikke forklarer, hvorfor sammenligningen er blevet foretaget på forskellige niveauer. Subsidiært hævdes det, at denne sammenligning er behæftet med

en åbenbar skønsfejl. Det tredje anbringende drejer sig om ansættelsen af skaden. Sagsøgeren gør for det første gældende, at Rådet, ved at foretage en justering af prisen på urinstof fremstillet i Rusland for at udligne visse påståede forskelle i kvalitet, dels har begået en åbenbar skønsfejl, dels har tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion. For det andet har Rådet ved at fastsætte en for svag fortjenstmargen for EF-producenterne gjort sig skyldig i en åbenbar skønsfejl og tillige tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion.

32 Da antidumpingtolden i denne sag blev fastsat til niveauet for tærsklen for afhjælpning af skaden, må der først foretages en undersøgelse af det tredje anbringende om ansættelsen af skaden.

Anbringendet om, at skaden er blevet forkert ansat

33 Sagsøgeren har gjort gældende, at Rådet har gjort sig skyldig i to fejl ved bedømmelsen af skaden. For det første foretog Rådet fejlagtigt en tilpasning på 10% på grundlag af kvalitetsforskelle mellem russisk urinstof og urinstof fra Fællesskabet. For det andet har Rådet fejlagtigt fastsat en fortjenstmargen for EF-producenterne på 5%.

Tilpasningen på 10% på grundlag af kvalitetsforskelle mellem urinstof fra Rusland og urinstof fremstillet i Fællesskabet

— Parternes argumenter

34 Denne del af anbringendet kan opdeles i to underafdelinger. For det første skal EF-institutionerne ved justeringen på 10% på grundlag af kvalitetsforskelle ved

sammenligningen af prisen på urinstof indført fra Rusland og urinstof fremstillet i Fællesskabet have begået en åbenbar skønsfejl. For det andet skal institutionerne ved at gå frem på denne måde have tilsidesat en væsentlig formforskrift i og med, at sagsøgeren aldrig har haft lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger til de bevisligheder, Kommissionen lagde til grund for at retfærdiggøre justeringen.

35 For det første har sagsøgeren gjort gældende, at der ikke består nogen kvalitetsforskelle mellem urinstof fremstillet i Rusland og urinstof fremstillet i Fællesskabet. Der kunne følgelig ikke forudsiges at indtræffe nogen exceptionel forringelse af urinstoffet fra Rusland under transporten til Fællesskabet. Herved påberåber sagsøgeren sig to bevisligheder: et skema med en sammenlignende kemisk og fysisk analyse relateret til russisk urinstof og urinstof fra Fællesskabet af 30. maj 1994, som sagsøgeren har udarbejdet på grundlag af forskellige prøver, der er blevet analyseret af forskellige laboratorier, samt to telefaxer afsendt af selskabet Sinochem UK Ltd til sagsøgeren samt videresendt til Kommissionen den 9. august og den 26. september 1994. Skemaet viser ifølge sagsøgeren, at der ikke var nogen forskel mellem russisk urinstof og urinstof fra Fællesskabet, ligesom telefaxerne bekræfter ligheden mellem priserne på importeret urinstof i Kina, uanset om det kommer fra Rusland, Mellemøsten, Indonesien eller Det Europæiske Fællesskab.

36 Hvad angår Rådets udtalelse om, at urinstof erfaringsmæssigt forringes som følge af lastning, losning og oplagring, har sagsøgeren gjort gældende, at Rådet ikke forklarer, hverken om urinstof fra Rusland er undergivet flere lastnings- og losningstiltag end dem, der overgår urinstof fremstillet i Fællesskabet, eller om oplagringen af urinstof fra Rusland indebærer anden håndtering end den, der kræves til oplagring af urinstof fremstillet i Fællesskabet.

37 Sagsøgeren tilføjer, at Rusland er den vigtigste eksportør af urinstof til Kina, og at Kina er den mest betydelige importør af urinstof i verden. Ifølge sagsøgeren er det klart — da eksporten af urinstof fra Rusland til Kina nødvendiggør transport over store afstande, der mindst svarer til afstanden mellem Rusland og Den Europæiske

Union — at Rusland kan eksportere urinstof over lange afstande, uden at stoffet forringes.

38 Sagsøgeren anfægter Rådets udtalelse om, at en justering, der skal udligne kvalitetsforskellene mellem produkterne, i det væsentlige hviler på en bedømmelse af, hvad der er forbrugerens opfattelse. Sagsøgeren lægger vægt på, at urinstof er et kemisk produkt, hvis sammensætning altid er den samme, uanset om det kommer fra Rusland eller fra Det Europæiske Fællesskab. Desuden er en konstatering af kvalitetsforskelle, der hviler på oplysninger om salget, lidet realistisk som følge af forbrugerens stærkt subjektive bedømmelse og som følge af den diffuse karakter af den anvendte oplysning. Desuden har landmændene, dvs. brugerne af urinstof, ingen idé om, og kunne heller ikke have nogen idé om en forskel mellem urinstof fremstillet i Rusland og urinstof fremstillet i Fællesskabet, for stofferne har samme fysiske og kemiske egenskaber.

39 Endelig bestrider sagsøgeren, at importørerne af urinstof fra Rusland ikke altid er i stand til at garantere en forsyningssikkerhed svarende til den, der består hos EF-producenterne. Sagsøgeren gør gældende, at produktionskapaciteten for urinstof i Rusland er så overvældende stor i forhold til det samlede salg, at spørgsmålet om forsyningssikkerhed aldrig skulle kunne opstå. Til støtte for sin opfattelse henviser sagsøgeren til en pressemeddelelse fra selskabet Ferchimex, offentliggjort i bladet *Agrochim-Business* fra juli 1991 (1/91).

40 I den forbindelse gør sagsøgeren tillige gældende, at der, modsat det af Rådet hævdede, i Rusland ikke har været noget problem med gasforsyningen. Sagsøgeren henviser herved til en rapport fremlagt af et britisk konsulentfirma i 1992 (British Sulphur Consultants) med titlen *Fertilizer Supply from the Commonwealth of Independent States* (herefter »British Sulphur Report«) og til en artikel offentliggjort den 6. september 1993 i tidsskriftet *Fertilizer Week* (7. årgang, nr. 16).

41 I øvrigt har sagsøgeren forkastet Rådets metode til at komme frem til et justeringsniveau på 10%, herunder navnlig det forhold, at dette justeringsniveau udgør »en mellemproportional mellem det tal, der fremførtes af fællesskabsproducenterne, og det beløb, som EFIA ønskede« (66. betragtning til den anfægtede forordning).

42 Sagsøgeren gør gældende, at EFIA's bemærkninger til denne justering er irrelevante, da de ikke hviler på nogen form for bevis. Der består en almindelig grundsætning i antidumpingretten, hvorefter en part, der kræver justering, skal bevise, at kravet er begrundet. Følgelig burde EFIA have været pålagt en strengere bevisbyrde, fordi EFIA er omfattet af justeringen.

43 Sagsøgeren tilføjer, at man på sin side er stærkt imod denne justeringssats, hvilket fremgår af korrespondancen efter informationsbrevet, og at de to bevisligheder, man forelagde for Kommissionen (jf. præmis 35 ovenfor), aldrig er blevet anfægtet, hverken af Kommissionen eller af EF-importørerne, så lidt som de russiske eksportører og producenter har anfægtet dem.

44 Sagsøgeren har for det andet udviklet sit argument om, at EF-institutionerne tilsidesatte sammenslutningens grundlæggende rettigheder vedrørende kontradiktion.

45 Sagsøgeren fremhæver, at man først blev i stand til at gøre sit synspunkt gældende vedrørende rigtigheden af Kommissionens konklusioner angående justeringen på 10%, efter at man havde modtaget informationsbrevet, dvs. på et tidspunkt, hvor Kommissionen allerede havde fastsat den nævnte sats. Tilsvarende er telefaxen af 18. maj 1994 (jf. præmis 12 ovenfor) uden interesse, fordi den blev afsendt otte dage efter informationsbrevet. Sagsøgeren lægger vægt på, at man aldrig fik adgang til de dokumenter, på grundlag af hvilke Kommissionen fastsatte satsen.

46 Sagsøgeren tilføjer, at EFIA ikke deltog i proceduren før fremsendelsen af informationsdokumenterne. Det var derfor først på det tidspunkt, da Kommissionen allerede havde foreslået justeringen på 10%, at EFIA fremsendte en anmodning (af 31.5.1994) til Kommissionen om, at denne fastsatte en endnu højere justeringssats for at udligne kvalitetsforskellene. Hermed kunne Kommissionen ikke foretage sine konklusioner vedrørende satsen på 10% ud fra de af importørerne fremlagte oplysninger.

47 Under alle omstændigheder havde sagsøgeren, såfremt EFIA havde fremlagt bevisligheder for Kommissionen, ret til at blive bekendt med dem. Sagsøgeren tilføjer med støtte i Domstolens dom af 27. juni 1991 (sag C-49/88, Al-Jubail Fertilizer mod Kommissionen, Sml. I, s. 3187) og af 7. maj 1991 (sag C-69/89, Nakajima mod Rådet, Sml. I, s. 2069) i så henseende, at den oplysningspligt, der påhviler institutionerne, konkret ikke bør begrænses, da importørernes oplysninger var relevante for sagsøgerens ret til kontradiktion, og da Kommissionen aldrig havde udtalt, at de pågældende oplysninger var fortrolige efter grundforordningens artikel 8, ligesom Kommissionen aldrig havde fremlagt noget brugbart resumé, der ikke var fortroligt [grundforordningens artikel 7, stk. 4, litra a)].

48 Rådet har for det første bemærket, at det aldrig har hævdet, at der bestod forskelle i den kemiske sammensætning mellem urinstof fra Rusland og urinstof produceret i Fællesskabet, men at kvalitetsforskellene skyldes andre faktorer. Sagsøgte anfører, at besøg, foretaget under undersøgelsen, i lokalerne hos EF-importørerne af urinstof fremstillet i Rusland havde gjort det muligt for Kommissionens tjenestemænd at fastslå, at urinstoffets kvalitet frembød alvorlige problemer for importørerne, når det ankom til Fællesskabet. Undertiden var produktet i den grad blevet forringet som følge af transportens varighed og håndteringen, at det ikke længere var muligt for importørerne at sælge det til landbrugerne.

49 Rådet fremhæver, at en justering af prisen på grundlag af kvalitetsforskelle i det mindste konkret må anses for i det væsentlige at være et spørgsmål om, hvorledes forbrugerens bedømmelse er. Såfremt forbrugerne (med rette eller med urette) tror, at urinstoffet fra Rusland er af mindre god kvalitet end det, der fremstilles i

Fællesskabet, og såfremt de derfor ikke er parat til at give en bedre pris, er spørgsmålet, om der faktisk består en kvalitetsforskel, ganske irrelevant.

50 Rådet præciserer, at det i det foreliggende tilfælde har ringe betydning at vide, om den egentlige grund til prisforskellene ligger i den objektive kvalitetsforskel eller i en subjektiv bedømmelse hos forbrugeren. Sagsøgte fremhæver, at prisjusteringen skulle gøre det muligt at beregne indikativprisen, og at den kvalitetsforskel, der bestod mellem russisk urinstof og urinstof produceret i Fællesskabet, indebar, at EF-producenterne for deres produkt kunne opnå en pris, der var mindst 10% højere end indikativprisen. Dette prisniveau svarede til EF-producenternes kostpris forhøjet med en rimelig fortjenstmargen, som Rådet fastsatte til 5%, hvilket er det prisniveau, som kan afhjælpe den skade, der er forårsaget af de dumpede russiske indførsler. Rådet fremhæver tillige, at såfremt EF-institutionerne ikke havde foretaget en justering på 10% for at tage hensyn til kvalitetsforskellene, havde de fastsat indikativprisen (og følgelig tolden) til et højere niveau end det, der ville være nødvendigt for at afhjælpe den skade, der var forårsaget af den dumpede indførsel, hvilket ville have været i strid med bestemmelserne i grundforordningens artikel 13, stk. 3.

51 Rådet har i øvrigt afvist det skema over en sammenlignende kemisk og fysisk analyse mellem urinstof fremstillet i Rusland og urinstof fremstillet i Fællesskabet, der blev fremlagt af sagsøgeren for at bevise, at der ikke bestod nogen forskelle i den kemiske sammensætning mellem de to stoffer. Rådet finder, at disse analyser ikke støtter sagsøgerens påstande. Den måde, hvorpå prøverne blev udvalgt, var ikke klar, og det er derfor tilladt at betvivle deres repræsentative karakter. Desuden havde prøverne af russisk urinstof, der blev undersøgt i Rusland, ikke været udsat for gentagen håndtering og flere flytninger, og det var disse forhold, der foranledigede institutionerne til at konkludere, at en justering måtte foretages.

52 Med hensyn til den anden, af sagsøgeren påberåbte bevislighed, nemlig telefaxerne fra selskabet Sinochem til sagsøgeren, der skulle vise, at det russiske urinstof og urinstoffet produceret i Fællesskabet sælges til samme pris i Den Kinesiske

Folkerepublik, bemærker Rådet, at det i den første telefax udtaltes, at alene en meget lille mængde urinstof var blevet leveret til Kina i løbet af de seneste år.

53 I en skrivelse af 30. april 1997 i besvarelse af et skriftligt spørgsmål fra Retten har Rådet i øvrigt præciseret, at det russiske urinstofs tendens til forringelse var konsekvensen af en utilstrækkelig opbevaring under transporten samt af transportens længde og afviklingsmåden, således at det russiske urinstof, til forskel fra urinstoffet fremstillet i Fællesskabet, blev transporteret løst i stedet for i sække og gjorde en mere intensiv håndtering nødvendig, og endelig som følge af, at det russiske urinstof ikke var omgivet af et anti-agglomerat, hvilket i almindelighed er tilfældet med urinstof fremstillet i Fællesskabet.

54 Rådet har bestridt sagsøgerens påstand om, at urinstoffet fremstillet i Fællesskabet blev transporteret på samme måde som det russiske urinstof. Rådet gør gældende, at urinstoffet fremstillet i Fællesskabet i de fleste tilfælde forlader fabrikken i lastbil og nærmest ikke er udsat for håndtering før ankomsten hos den endelige bruger, hvorimod det russiske urinstof undergår en række operationer med lastning og losning mellem fabrikken og den endelige bruger i Fællesskabet, og at det følgelig anså det for uundgåeligt, at det russiske urinstof havde en tendens til forringelse under transporten.

55 Hvad angår spørgsmålet om forsyningssikkerhed har Rådet for det andet fremhævet, at importørerne selv har meddelt Kommissionen visse forsyningsvanskeligheder, og at de pågældende oplysninger er blevet bekræftet i en artikel offentliggjort i tidsskriftet *Fertilizer Week* af 6. september 1993 (7. årgang, nr. 16). Rådet tilføjer, at de pågældende oplysninger beviste, at der også var kvalitetsforskelle, som påvirkede priserne.

56 Rådet gør gældende, at selskabet Ferchimex' pressemeddelelse, som sagsøgeren henviser til til støtte for sin opfattelse vedrørende leveringsgarantierne (jf. præmis 39 ovenfor), ikke kan tillægges bevisværdi. Det fremhæver, at der kun foreligger en

firmareklame, og at den omstændighed, at selskabet lægger vægt på leveringsgarantien, forudsætter, at leveringen af urinstof fra Rusland i almindelighed er problematisk. Rådet tilføjer, at det aldrig har udtalt, at importørerne af russisk urinstof aldrig kunne garantere den samme forsyningssikkerhed, men derimod, at de ikke altid kunne garantere denne. Rådet finder endelig, at den konklusion, der drages af artiklen i tidsskriftet *Fertilizer Week* — hvorefter der i Rusland ikke har været problemer med gasforsyningen — er falsk, og at den konklusion, der drages af British Sulphur Report vedrørende samme emne, er en manipulation, der skal lede Retten på vildspor.

57 Hvad angår den metode, der er anvendt for at komme frem til justeringen på 10%, afviser Rådet for det tredje sagsøgerens argument om, at der i antidumpinglovgivningen består en almindelig grundsætning om, at en part, der kræver justering, skal bevise, at kravet er begrundet. Rådet, som formoder, at sagsøgeren herved søger støtte i grundforordningens artikel 2, stk. 9, litra b), bemærker, at denne bestemmelse kun angår sammenligningen mellem den normale værdi og eksportprisen med henblik på beregningen af dumpingmargenen og derfor ikke hindrer EF-institutionerne i at foretage en justering, såfremt de finder en sådan begrundet på grundlag af de oplysninger, de har indhentet under undersøgelsen.

58 Rådet anfører, at dette også følger af karakteren af antidumpingundersøgelsen, som alene er en administrativ procedure, hvorunder EF-institutionerne søger at fastslå, om antidumpingforanstaltningerne skal anvendes i et bestemt tilfælde. Følgelig er de bestemmelser, som pålægger en af parterne bevisbyrden [såsom grundforordningens artikel 2, stk. 9, litra b)], kun relevante i relation til forholdet mellem EF-institutionerne og denne part.

59 Ifølge Rådet har det derfor ingen interesse at vide, hvilken part der bærer bevisbyrden.

60 Rådet fremhæver tillige, at det er meget vanskeligt at sætte tal på en justering, der foretages for at tage hensyn til den måde, hvorpå forbrugeren oplever kvalitetsforskelle, ligesom det fremhæves, at EF-institutionerne nødvendigvis må råde over et relativt vidt skøn, når de fastsætter niveauet for denne justering. Rådet finder, at de bedste oplysninger, på grundlag af hvilke man kan støtte en sådan justering, ikke er de videnskabelige data vedrørende betydningen af kvalitetsforskelle, men oplysninger om salget.

61 Derefter har Rådet taget stilling til sagsøgerens argument om, at EF-institutionerne har tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion under undersøgelsen. Indledningsvis henviser Rådet til, at EF-institutionernes pligt til under en antidumpingundersøgelse at fremlægge oplysninger over for de berørte virksomheder bl.a. er begrænset, såfremt oplysningerne må betragtes som fortrolige (jf. ovennævnte dom i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet).

62 Rådet understreger, at Kommissionen i informationsbrevet af 10. maj 1994 underrettede sagsøgeren om, at den påtænkte at foretage en justering på 10%, og angav grundene til, at den fandt denne justering passende. Kommissionen afgav tillige yderligere oplysninger i en telefax af 18. maj 1994, og spørgsmålet er blevet drøftet med sagsøgeren under mødet den 18. juli 1994. Rådet anfører, at Kommissionens indfaldsvinkel var blevet præciseret under dette møde, og at sagsøgeren var blevet underrettet om, at Kommissionen fra en importør havde fået at vide, at der under en transaktion var blevet krævet og ydet — på grundlag af kvalitetsforskelle — en rabat på 19%. Rådet fremhæver, at Kommissionen ikke over for sagsøgeren kunne afsløre det hertil svarende beviselement, fordi oplysningen helt åbenbart var fortrolig (jf. grundforordningens artikel 8).

63 Endelig har Rådet gjort gældende, at sagsøgerens udtalelse om, at EFIA først deltog i proceduren efter at have modtaget informationsbrevet, er vildledende. Rådet gør gældende, at sagsøgerens konklusion af denne udtalelse, nemlig at Kommissionen ikke som grundlag benyttede oplysningerne fra importørerne for at nå frem til, at en prisforskel på 10% var begrundet, følgelig er fejlagtig.

— Rettens bemærkninger

64 Spørgsmålet, om der bør foretages en justering som følge af kvalitetsforskelle, forudsætter en bedømmelse af en række komplicerede økonomiske omstændigheder. Følgelig må Rettens prøvelse begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder er materielt rigtige samt til, om der foreligger en åbenbar fejl, eller om der er begået magtfordrejning (jf. bl.a. Domstolens dom af 10.3.1992, sag C-174/87, Ricoh mod Rådet, Sml. I, s. 1335, præmis 68).

65 Det hedder i 64. betragtning til den anfægtede forordning:

»... Ved gennemførelsen af en sådan sammenligning blev Kommissionen imidlertid gjort opmærksom på, at der var tale om en mindre prisforskel mellem EF-produceret urinstof og urinstof fra det tidligere Sovjetunionen som følge af den indførte vares ringere kvalitet og forarbejdningsgrad. Tendensen til, at varen forringes under transport sammen med det forhold, at importørerne ikke altid kan tilbyde den samme forsyningssikkerhed som fællesskabsproducenterne, medfører ganske naturligt lavere priser. Det er vanskeligt at fastsætte værdien af disse forskelle i penge, men det er fastslået, at der foreligger sådanne forskelle, og at en justering på 10% af værdien anses for rimelig ...«

66 Det fremgår af denne betragtning, at Rådet ikke støttede justeringen med henblik på at udligne kvalitetsforskellene mellem urinstof fra Fællesskabet og russisk urinstof på den tilstand, hvori det sidstnævnte urinstof befinder sig, når det forlader fabrikken i Rusland. Kvalitetsforskellen skyldes, at urinstof udført fra Rusland har tendens til at forringes under transporten, og at der ikke altid er forsyningssikkerhed. Dette vedrører ikke den oprindelige tilstand af det russiske urinstof. Følgelig er sagsøgerens argumenter, for så vidt som de tager sigte på den fysiske og kemiske sammensætning af urinstof fra russiske fabrikker, irrelevante.

67 Rådets forklaring desangående kan i øvrigt tiltrædes.

68 Spørgsmålet om en justering af prisen på grundlag af kvalitetsforskelle er i det væsentlige et spørgsmål om, hvorledes produktet bedømmes af forbrugeren, idet det afgørende for at fastsætte en justering — inden for rammerne af ansættelsen af skaden under en antidumpingundersøgelse — er den pris, forbrugeren er rede til at betale for de produkter, der er genstand for dumpingproceduren, i forhold til de produkter, som fremstilles i Fællesskabet, og ikke de objektive forskelle mellem disse produkter.

69 Sagsøgeren har desuden heller ikke ført noget bevis, der kan modsige det forhold, at det russiske urinstof under transporten blev opbevaret forkert og nødvendiggjorde mere håndtering end urinstoffet produceret i Fællesskabet, at det i modsætning til det europæiske urinstof var blevet transporteret løst, ikke i sække, og at det ikke var beskyttet af et anti-agglomerat.

70 Hvad angår problemet med forsyningssikkerhed fremgår det af sagen, dels at Kommissionen under undersøgelsen fik at vide fra importørerne selv, at de ikke altid var i stand til at garantere en forsyningssikkerhed svarende til den, EF-producenterne kunne tilbyde, dels at disse oplysninger var blevet bekræftet ved en artikel offentliggjort i tidsskriftet *Fertilizer Week* af 6. september 1993 (7. årgang, nr. 16).

71 Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter om, at institutionerne begik en åbenbar skønsfejl ved at tage hensyn til, at det russiske urinstof havde en tendens til at forringes under transporten, og at importørerne af russisk urinstof ikke altid var i stand til at garantere forsyningssikkerhed svarende til den, EF-producenterne kan tilbyde, må forkastes.

72 Hvad angår den metode, der er anvendt for at nå frem til justeringen på 10%, gør sagsøgeren gældende, at det påhviler importørerne at bevise, at der består en kvalitetsforskel.

73 Dette argument kan ikke lægges til grund.

74 Det påhviler Kommissionen som undersøgelsesmyndighed at afgøre, om et produkt, der dumpes, forårsager skade, når det bringes i fri omsætning i Fællesskabet. Herved skal Kommissionen bringe på det rene, om der foreligger et betydeligt prisunderbud i forhold til prisen på et tilsvarende produkt i Fællesskabet [jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b)], og i den forbindelse skal den anvende de tilgængelige oplysninger på det pågældende tidspunkt uden at pålægge en af parterne bevisbyrden [jf. grundforordningens artikel 7, stk. 7, litra b)].

75 Sagsøgeren har bl.a. givet oplysninger rettet mod et bevis for, at det russiske urinstofs fysiske og kemiske sammensætning svarer til sammensætningen af urinstoffet produceret i Fællesskabet. Da denne oplysning er ganske underordnet i relation til fastsættelsen af et specifikt justeringsniveau, må det fastslås, at sagsøgeren reelt ikke har fremlagt noget forhold, der kan anvendes til at fastsætte et præcist justeringsniveau.

76 Vedrørende beregningen af justeringen hedder det i den anfægtede forordning:

»(65) EFMA erkendte, at der kunne opnås en højere pris for fællesskabsproducenternes vare, men fandt, at justeringen var for stor. Desuden gjorde denne organisation gældende, at der ikke var noget grundlag for konklusionerne vedrørende dette spørgsmål i betragtning af, at der ikke forelå faktisk dokumentation til støtte herfor. EFIA anfægtede også størrelsen af justeringen, men med den begrundelse, at den var utilstrækkelig på baggrund af den

russiske varers betydeligt ringere stand ved ankomsten til den endelige bruger i Fællesskabet. Det blev gjort gældende, at der måtte kompenseres for denne ringere kvalitet i form af lavere priser.

(66) I betragtning af ufyldestgørende og modstridende oplysninger, som Kommissionen modtog, konkluderedes det på grundlag af de foreliggende oplysninger, at en justering på 10% var både rimelig og passende. Der var også tale om en mellemproportional mellem det tal, der fremførtes af fællesskabsproducenterne, og det beløb, som EFIA ønskede.

(67) Under hensyntagen til disse forskelle konstateredes det, at der var tale om underbud i forhold til fællesskabsproducenternes priser på ca. 10% for urinstof af russisk oprindelse.«

77 Rådet har for at understøtte sin konklusion om, at en justering på 10% er rimelig, bl.a. i sin skrivelse af 30. april 1997 i besvarelse af et skriftligt spørgsmål fra Retten sammenfattet de væsentlige forhold i sagen på følgende måde:

— EF-producenterne erkendte, at en justering af en størrelsesorden på 5% ville kunne accepteres på grundlag af kvalitetsforskellen mellem russisk urinstof og urinstof produceret i Fællesskabet.

— EF-importørerne krævede en justering på 15% på dette grundlag.

— Én importør henviste til en reklamation vedrørende et beløb på 19% af købsprisen for et parti som følge af dettes dårlige kvalitet.

— En australsk producent, der medvirkede ved undersøgelsen, udtalte under et kontrolbesøg foretaget af Kommissionens tjenestemænd i producentens lokaler, at en prisforskel på fra 10 til 15% mellem hans småtgranulerede urinstof og det urinstof, der hidrører fra det tidligere Sovjetunionen, er fuldt berettiget.

78 I retsmødet har Rådet bekræftet, at det ikke er i besiddelse af noget andet forhold, der kan bruges til at bedømme justeringsniveauet. Rådet har desuden lagt vægt på vanskeligheden ved at nå frem til en konklusion, henset til operationens hypotetiske karakter rent pengemæssigt.

79 Retten skal påpege, at spørgsmålet om, hvilket justeringsniveau der er det rigtige, i det væsentlige hviler på en vurdering af, hvorledes forbrugeren bedømmer produkterne. Forholdet er det, at såfremt importørerne køber russisk urinstof, alene fordi det er 10% billigere end urinstoffet produceret i Fællesskabet, risikerer EF-industrien at tabe sine markedsandele eller at måtte nedsætte sine priser, når prisen på russisk produceret urinstof falder så meget, at prisforskellen overstiger de 10%, uanset ligheden eller forskellen mellem de to produkter.

80 Desuden er bedømmelsen af denne forskel mellem russisk urinstof og europæisk urinstof, rent pengemæssigt udtrykt, således som Rådet har gjort gældende, ganske hypotetisk, da det russiske urinstof indgår i en dumpingpraksis i forhold til EF-markedet. Dette betyder også, at det ikke er muligt at fremlægge beviser i så henseende, med forbehold af de bedømmelser hos producenterne og importørerne i Fællesskabet, som institutionerne er besiddelse af.

81 Heraf følger, at institutionerne benyttede en bedømmelse af samtlige oplysninger indhentet under undersøgelsen.

82 I betragtning af de ovenstående bemærkninger finder Retten, at institutionerne ikke har overskredet grænserne for det skøn, som de har i den henseende.

83 Der må endelig tages stilling til sagsøgerens argument om, at retten til kontradiktion er blevet tilsidesat, for så vidt som sagsøgeren ikke fik adgang til oplysningerne om den metode, Kommissionen anvendte for at nå frem til en justering på 10%.

84 Ifølge retspraksis er kravet om overholdelsen af retten til kontradiktion respekteret, når den pågældende virksomhed under den administrative procedure har haft mulighed for at fremsætte sine bemærkninger vedrørende rigtigheden og relevansen af de påberåbte faktiske omstændigheder (jf. dom i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, a.st., præmis 15 og 17, og Nakajima mod Rådet, a.st., præmis 108).

85 I denne sag udbad sagsøgeren sig ved skrivelse af 17. maj 1994 i besvarelse af informationsbrevet yderligere oplysninger vedrørende justeringen på 10%. I sin skrivelse af 18. maj 1994 svarede Kommissionen således: »The 10% adjustment ... is an average estimation of information obtained from different importers-traders-distributors involved in the trade of Russian as well as Community-produced urea« (»justeringen på 10% ... er et gennemsnitsskøn fra oplysninger modtaget fra de forskellige importører, handlende og distributører, der er involverede i handelen med urinstof såvel fra Rusland som fra Fællesskabet«).

86 Herudover meddelte Kommissionen på mødet den 18. juli 1994 (jf. præmis 15 ovenfor) sagsøgeren, at den fra en importør havde fået at vide, at der under en transaktion var blevet krævet og ydet en rabat på 19% på grundlag af kvalitetsforskelle.

87 Under hensyn til de ovenstående bemærkninger må det fastslås, at sagsøgeren er blevet informeret under antidumpingproceduren om de vigtigste omstændigheder og overvejelser, på grundlag af hvilke institutionerne nåede frem til deres konklusioner. Rådets eneste yderligere oplyste forhold i så henseende er, inden for rammerne af den skriftlige forhandling for Retten, oplysningen fra den australske producent, som er nævnt ovenfor i præmis 77. Da denne oplysning kun er en

bekræftelse, og da den ikke er en del af begrundelsen for den anfægtede forordning, har den omstændighed, at oplysningen ikke er kommet offentligt frem, ikke kunnet tilsidesætte sagsøgerens ret til kontradiktion.

88 Under disse omstændigheder, og henset til, at Kommissionen var tvunget til at ansætte justeringsniveauet i forhold til samtlige, under undersøgelsen opnåede oplysninger, kan sagsøgeren heller ikke hævde, at den information, sagsøgeren modtog vedrørende denne justering, er blevet afgivet på et for sent tidspunkt under den administrative procedure.

89 Heraf følger, at sagsøgerens ret til kontradiktion ikke er blevet tilsidesat.

90 Det fremgår af samtlige ovenstående betragtninger, at anbringendets første led ikke kan lægges til grund.

Fortjenstmargenen på 5% for at udtrykke manglende fortjeneste

— Parternes argumenter

91 Med hensyn til EF-producenternes fortjenstmargen har sagsøgeren i det væsentlige gjort to argumenter gældende. For det første finder sammenslutningen anvendelsen af en fortjenstmargen før skat på 5% for at udtrykke manglende fortjeneste procentvis for svag. For det andet gøres det gældende, at EF-institutionerne har tilsidesat en væsentlig formforskrift, idet de aldrig har oplyst deres metode til at komme frem til denne sats.

92 For det første bestrider sagsøgeren tallet 5% for fortjenstmargenen som beregnet af EF-institutionerne, idet tallet anses for utilstrækkeligt til at rejse den nødvendige kapital for, at gødningsindustrien kan fungere, og for at der kan foretages de nødvendige nye investeringer til vedligeholdelse af anlæg og inventar samt deres tilpasning til de nye miljøbestemmelser. Sagsøgeren fremhæver, at man under undersøgelsen og i hele korrespondancen med Kommissionen altid har gjort gældende, at et tal på 10% ville være mere rimeligt. Sagsøgeren søger støtte i en analyse af 3. maj 1995 fra Grande Paroisse (et af sagsøgerens medlemmer) for at påvise, at tallet 5% er utilstrækkeligt.

93 Med replikken har sagsøgeren angivet en undersøgelse udarbejdet af selskabet Z/Yen Ltd i november 1995 med titlen »Profitability Requirement Review« (herefter »Z/Yen-undersøgelsen«), der indeholder en analyse af gødningsindustrien i Europa, som sagsøgeren henviser til for at underbygge sin opfattelse af, at fortjenstmargenen er for svag.

94 Sagsøgeren har desuden sammen med replikken fremlagt resultaterne af en rundspørge vedrørende rentabiliteten, som sagsøgeren har foretaget hos EF-producenterne for at verificere troværdigheden af den af Kommissionen offentligt fremlagte information. Sagsøgeren forklarer, at man på individuelt grundlag og strengt fortroligt havde anmodet om en kopi af svaret på Fællesskabets spørgeskema vedrørende rentabiliteten. Ifølge sagsøgeren kan resultaterne af rundspørgen vanskeligt forenes med Rådets bemærkninger vedrørende EF-producenternes fortjenstmargen.

95 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at en beregningsmetode muligvis eksisterer, men EF-institutionerne har aldrig afsløret eller forklaret den over for sagsøgeren. Følgelig kunne sagsøgeren ikke fremsætte bemærkninger, hverken om størrelsen af fortjenstmargenen i almindelighed eller om grundlaget for ansættelsen af den, således at sagsøgerens ret til kontradiktion er blevet tilsidesat (jf. dom i sagen Al-Jubail Fertilizer mod Rådet, a.st., præmis 17).

96 Rådet har først forklaret, at EF-institutionerne for at fastsætte fortjenstmargenen tog hensyn til de forhold, som de sædvanligvis benytter, og at forklaringerne på de benyttede forhold i denne sag klart er blevet fremlagt i 73. betragtning til den anfægtede forordning.

97 Rådet anfører nærmere, at Kommissionen for at fastlægge fortjenstmargenen skal tage hensyn til flere faktorer vedrørende den almindelige økonomiske situation i sektoren, såsom en normal og loyal konkurrence på markedet, spørgsmålet om effektiviteten i de forskellige virksomheder, de sammenlignelige fordele og spørgsmålet om stigende eller faldende efterspørgsel. Det er nødvendigt at tage hensyn til dem for at fastsætte den fortjeneste, der med rimelighed kan forventes realiseret i fravær af dumpingimport. Rådet fremhæver, at det er, hvad Kommissionen konkret har gjort.

98 Med hensyn til resultaterne af spørgeskemaet vedrørende rentabiliteten, som blev sendt til EF-producenterne, bemærker Rådet, at et ret stort antal af EF-producenterne (der repræsenterer ca. 40% af det samlede salg foretaget af EF-producenterne) vurderede, at rentabilitetsniveauet lå under 10%, og at de bekræftede dette enten i deres svar på Kommissionens spørgeskema eller under de kontrolbesøg, som Kommissionens ansatte foretog i deres virksomheder. Rådet understreger, at det ikke, af fortrolighedsgrunde, er i stand til at offentliggøre navnene på de pågældende virksomheder eller at fremlægge de tilsvarende beviselementer.

99 Hvad angår den af sagsøgeren fremlagte rundspørge vedrørende de svar, der er afgivet af EF-producenterne, har Rådet på sin side fremlagt et skema udarbejdet på grundlag af samtlige oplysninger modtaget af Kommissionen under undersøgelsen, og skemaet modsiger resultaterne af sagsøgerens rundspørge. Rådet forklarer, at dette navnlig skyldes, at resultaterne af sagsøgerens rundspørge ikke tager hensyn til de oplysninger, som blev tilvejebragt under kontrolbesøgene i forbindelse med den administrative procedure.

100 Endelig gør Rådet gældende, at sagsøgeren aldrig under undersøgelsen har fremlagt noget bevis for at underbygge påstanden om, at EF-producenterne skulle opnå en fortjeneste på 10% før skat for at forblive konkurrencedygtige. Sagsøgerens argumenter indeholder ifølge Rådet kun vage henvisninger til investeringer, som ville have været nødvendige for at efterkomme de nye miljøregler.

101 Ifølge Rådet påhviler det sagsøgeren under undersøgelsen at tilvejebringe de nødvendige oplysninger for at støtte kravet om, at der anvendes en fortjenstmargen på 10%.

102 Hvad angår Z/Yen-undersøgelsen har Rådet gjort gældende, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig denne, af to grunde. For det første anfører Rådet, at Z/Yen-undersøgelsen må bedømmes som et nyt anbringende efter artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement. Z/Yen-undersøgelsen anføres ikke i forbindelse med noget argument fremsat i stævningen, ligesom den heller ikke er forbundet med noget præcist argument påberåbt af Rådet i svarskriftet eller i den anfægtede forordning. Følgelig kan Z/Yen-undersøgelsen ikke betragtes som et blot og bart tillæg til de udviklinger og konklusioner, der fremlægges i stævningen.

103 For det andet gør Rådet gældende, at sagsøgeren ikke kan påberåbe sig den pågældende undersøgelse, da sammenslutningen kunne eller burde have fremlagt den under den administrative undersøgelse. Herved fremhæver Rådet, at Kommissionen i det informationsbrev, som den fremsendte til sagsøgeren, underrettede denne om sin hensigt om at benytte en fortjenstmargen på 5% for at beregne antidumpingtolden og den manglende fortjeneste. I den skrivelse, sagsøgeren rettede til Kommissionen den 17. maj 1995, anmodede denne imidlertid om præciseringer vedrørende visse spørgsmål, men ikke vedrørende fastsættelsen af fortjenstmargenen, således at Kommissionens forklaringer måtte anses for klare.

104 For det tilfælde, at Retten måtte finde, at sagsøgeren kan påberåbe sig Z/Yen-undersøgelsen, bemærker Rådet, at undersøgelsen under ingen omstændigheder

kan tillægges nogen bevisværdi. Rådet understreger bl.a., at undersøgelsen ikke går ind på spørgsmålet om, hvilken fortjenstmargen der måtte være nødvendig for EF-industrien for at afhjælpe den skade, der var forårsaget af dumpingimporten.

— Rettens bemærkninger

105 Det fremgår af den anfægtede forordning, at Kommissionen for at fastlægge fortjenstmargenen tog hensyn til nedgangen i efterspørgselen efter urinstof, til behovet for at finansiere yderligere investeringer i produktionsanlæg samt til den fortjeneste, som ansås for rimelig i den oprindelige antidumpingundersøgelse vedrørende denne vare (jf. 73. betragtning).

106 Det må fastslås, at sagsøgeren ikke har fremlagt noget antageligt bevis for at godtgøre, at Kommissionen, ved at gå frem på denne måde, har gjort sig skyldig i en åbenbar skønsfejl.

107 Det fremgår således af sagen og af det svar, sagsøgeren har afgivet på et skriftligt spørgsmål fra Retten (skrivelse af 17.4.1997), at sagsøgeren nøjedes med under denne procedure at udtale, at en fortjenstmargen før skat på 5% helt åbenbart var utilstrækkeligt for at rejse den nødvendige kapital for, at gødningsindustrien kan fungere, og for at sikre nye investeringer, der er uomgængeligt nødvendige for at vedligeholde anlæg og inventar samt for at bringe dem i overensstemmelse med de nye miljøregler, uden at sagsøgeren herved har fremlagt det mindste bevis for disse påstande.

108 Hvad angår Z/Yen-undersøgelsen skal Retten fastslå, at den blev fremlagt efter vedtagelsen af den anfægtede forordning. Det tilkommer imidlertid Retten at fastslå, om institutionerne har støttet sig på rigtige faktiske omstændigheder, og om disse eventuelt er blevet vurderet åbenbart fejlagtigt inden for rammerne af den

situation, der forelå på tidspunktet for udstedelse af den anfægtede retsakt. Konkret er det blevet helt klarlagt, at sagsøgeren under den administrative procedure ikke har forelagt noget bevis til støtte for sin påstand om, at en højere fortjenstmargen ville være nødvendig. Institutionerne kunne derfor ikke tage hensyn til dette forhold på det tidspunkt, da de udstedte den anfægtede forordning. Af den grund finder Retten, at der ikke bør tages hensyn til Z/Yen-undersøgelsen under sagen.

109 Det gælder også for den analyse af 3. maj 1995, der blev udarbejdet af Grande Paroisse og fremlagt af sagsøgeren med stævningen.

110 Sagsøgeren findes ej heller at kunne påberåbe sig resultaterne af sin rundspørge vedrørende rentabiliteten, som sagsøgeren lod foranstalte hos EF-producenterne. Intet modsiger Rådets forklaring om, at de forskellige resultater kan forklares ved, at sagsøgerens rundspørge ikke tager hensyn til oplysningerne opnået under besøgene, der blev foretaget under undersøgelsen. Hertil kommer, at sagsøgeren selv i sin skrivelse af 17. april 1997 hævdede, at EF-producenterne havde stillet et udvalg af forskellige metoder til at beregne rentabiliteten til Kommissionens rådighed, som ikke har samme indhold, og som kunne oplyses af Kommissionen, da den foretog kontrolbesøg in situ i EF-producenternes lokaler.

111 Vedrørende sagsøgerens påstand om, at retten til kontradiktion er blevet krænket, skal det blot fastslås, at sagsøgeren fik mulighed for at gøre sit synspunkt gældende vedrørende relevansen af tallet 5% og påvise, hvorfor en fortjeneste før skat på 10% var nødvendig. Ikke desto mindre begrænsede sagsøgeren sig til i almindelige vendinger at udtale, at en fortjeneste på 10% var mere rimelig, uden i øvrigt at anmode om nærmere forklaringer vedrørende en bestemt form for metode til beregning af fortjenstmargenen.

112 I informationsbrevet af 10. maj 1994 oplystes følgende: »The majority of Community producers claimed that a minimum pre-tax profit of 15% was required for

them to remain competitive. However, this was not substantiated and, being an established product, this figure is considered to be high« (»størstedelen af EF-producenterne har gjort gældende, at en fortjeneste før skat på 15% var nødvendig for dem for stadig at være konkurrencedygtige. Imidlertid er ingen bevislighed blevet fremlagt til støtte for den påstand, og da urinstof er et velkendt stof, er dette tal blevet anset for overdrevent«). Sagsøgeren var derfor under den administrative procedure bekendt med, at det ifølge Kommissionen påhvilede sagsøgeren at påvise, hvorfor en højere fortjenstmargen var nødvendig.

113 Det følger heraf, at sagsøgerens ret til kontradiktion ikke er blevet tilsidesat under den administrative procedure.

114 Det følger af det ovenstående, at anbringendet må forkastes i det hele.

Første og andet anbringende

115 I sagen har sagsøgeren nedlagt påstand om, at Retten annullerer den anfægtede forordnings artikel 1 og anordner opretholdelsen af den ved denne forordning indførte antidumpingtold, indtil de kompetente institutioner har vedtaget strengere forholdsregler.

116 Ifølge 106. betragtning til den anfægtede forordning var denne tærskel for afhjælpning af skaden lavere end den for Rusland fastsatte dumpingmargen. Følgelig blev den endelige antidumpingtold efter grundforordningens artikel 13, stk. 3, fastsat på niveauet for tærsklen for afhjælpning af skaden.

117 Denne konklusion, der i øvrigt optræder i informationsbrevet af 10. maj 1994, er aldrig blevet anfægtet af sagsøgeren.

118 Sagsøgeren har herudover ikke rejst spørgsmål om den metode, hvorefter toldens størrelse blev fastsat, dvs. et beløb svarende til forskellen mellem summen 115 ECU pr. ton og prisen franco Fællesskabets grænse før toldbehandling, såfremt sidstnævnte er lavere.

119 Det fremgår af det ovenstående, at institutionerne med rette fastsatte tolden på det niveau, der var nødvendigt for at afhjælpe den skade, der blev forvoldt af den russiske dumpingpraksis.

120 Selv om det følgelig måtte antages, at sagsøgeren havde ret i at forholde institutionerne, at de fastsatte en for lille dumpingmargen, ville sagsøgeren følgelig under ingen omstændigheder kunne opnå annullation af den anfægtede forordnings artikel 1.

121 Det første og det andet anbringende har derfor ingen betydning for sagens afgørelse, hvorfor Retten i det hele må forkaste påstanden om annullation af den anfægtede forordnings artikel 1.

122 Heraf følger også, at sagsøgte i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

123 Efter procesreglements artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen og Rådet nedlagt påstand om, at sagsøgeren pålægges sagens omkostninger, bør sagsøgeren, ud over sine egne omkostninger, betale Rådets omkostninger. I overensstemmelse med procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kommissionen, der er indtrådt i sagen som intervenient, sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET (Fjerde Udvidede Afdeling)

1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sine egne omkostninger og Rådets omkostninger.

3) Kommissionen betaler sine egne omkostninger.

Lenaerts Lindh Azizi

Cooke Jaeger

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. december 1997.

H. Jung P. Lindh

Justitssekretær Præsident